

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

DENİZ UTLU: 1983'te Almanya'nın Hannover kentinde doğdu, şu an Berlin'de yaşıyor. Freie Universtiät Berlin'de iktisat bölümünü bitirdi. 2003'ten 2014'e kadar *Freitext* edebiyat dergisinin editörlüğünü yaptı. 2012 senesinde NSU adlı neo-nazi üçlüsüyle ilgili ilk oyununu yazdı (*Fahrräder könnten eine Rolle spielen*). Denemeleri Almanya'nın önemli dergi ve gazetelerinde yayımlandı. Ödüller aldı. Yazar Peru, Kolombiya ve Polonya'da birçok söyleşi yaptı. Maksim Gorki Tiyatrosu yazarın ilk romanı *Savrulanlar*'ı 2015 yılında uyarlayıp sahnelendi.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Savrulanlar

Deniz Utlu

Ayrıntı: 1102
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 108

Savrulanlar
Deniz Utlu

Kitabın Özgün Adı
Die Ungehaltenen

Almancadan Çeviren
Tarık Kayakan

Yayıma Hazırlayan
Zeynep Atayman

Son Okuma
Ahmet Batmaz

© by Ullstein Buchverlage GmbH,
Berlin, Published in 2014 by Graf Verlag

*Türkçe yayım hakları
Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.*

*Bu kitabın Türkçe yayım hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.*

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Dizgi
Kâni Kumanovalı

Baskı ve Cilt
*Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Merkez Efendi Mah. Fazılpaşa Cad. No: 8/2
Topkapı/İstanbul
Tel.: (0212) 612 31 85 - 576 00 66
Sertifika No.: 12156*

Birinci Basım: Eylül 2017
Baskı Adedi 1000

ISBN 978-605-314-212-6
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım San. ve Tic. A.Ş.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

twitter.com/ayrintiyayinevi

facebook.com/ayrintiyayinevi

instagram.com/ayrintiyayinlari

Savrulanlar

Deniz Utlu

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

PARAVANLAR <i>Jean Genet</i>	LANETLİ <i>Chuck Palahniuk</i>
BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ <i>Hubert Selby Jr.</i>	AFFEDİLEMİYENLER <i>Philippe Djian</i>
CENAZE MERASİMİ <i>Jean Genet</i>	TEHLİKELİ YAKINLAŞMA <i>Jenn Ashworth</i>
TEKİNSİZ <i>Chuck Palahniuk</i>	DÜĞÜN UÇUŞU <i>Yusuf Yeşilöz</i>
ZEN KAÇIKLARI <i>Jack Kerouac</i>	ANLAT BAKALIM <i>Chuck Palahniuk</i>
ÇARPIŞMA PARTİSİ <i>Chuck Palahniuk</i>	PARILTILI ARMAĞAN <i>Manuel Vilas</i>
BİR DÜŞ İÇİN AĞIT <i>Hubert Selby Jr.</i>	"VAY..." <i>Philippe Djian</i>
ÖLÜM PORNOSU <i>Chuck Palahniuk</i>	EVREN BOZMASI <i>Anıl Nişancalı</i>
BÜYÜK MAYMUNLAR <i>Will Self</i>	KAÇAN ŞEHİR <i>Hovhannes Tekgyozyan</i>
HÜCRE <i>Hubert Selby Jr.</i>	BİR HAZ MARKASI "Beautiful You" <i>Chuck Palahniuk</i>
PİGME <i>Chuck Palahniuk</i>	İZMARİT <i>Will Self</i>
VAHŞİ OĞLANLAR <i>William S. Burroughs</i>	ADAM STRAND'IN 39 ÖLÜMÜ <i>Gregory Galloway</i>
YOK EDİCİ <i>William S. Burroughs</i>	SİYAH YILDIZ NAİROBİ <i>Makoma Wanga</i>
DEVİRİMİN KIZLARI <i>Carolyn Cookef</i>	GECE GÜNDÜZÜ DÜŞLÜYÖR <i>Ingvar Ambjørnsen</i>
TRAVESTİ <i>Mircea Cartarescu</i>	YANIK DİLLER <i>C. Palahniuk, R. Thomas D. Widmyer</i>
KURGUDANDA GARİP <i>Chuck Palahniuk</i>	NEW YORK'TA İKİ AYLAĞ SANATÇI <i>Warhol ve Giorgio Cyrille Martinez</i>
BEKLEME DÖNEMİ <i>Hubert Selby Jr.</i>	ÖTEKİ ŞEHİR <i>Michal Ajvaz</i>
İBLİS <i>Hubert Selby Jr.</i>	İNTİKAMLAR <i>Philippe Djian</i>
GALLERİN RUHU EJDERJA <i>Niall Griffiths</i>	

Teşekkür

Sevim Öztimur-Utlu, Fabiola-Nathalie Rodriguez Garzon, Marianna Sasha Salzmänn, Sebastian Richter, Mischa Gayring, Tanja Graf, Mutlu Ergün-Hamaz, Philipp Paul; Literaturwerkstatt Rauß – Neue Deutsche Stücke, Maxim Gorki Theater, BallhausNaunynstrasse; Georgia Doll, Oliva Wenzel, Hakan Savaş Mican, Daniela Janjic, Mathilda Onur; Eisenbacher Autorenstiftung, Berliner Kulturverwaltung; Ulli Janetzki, Frau Spieck, Herrn Dr. Graebel; Mike Klesse, Bernhard H. F. Taureck, Zeki Utlu.

Birinci Bölüm

Bir

1

Benim şehrim iki caddeden ibaretti. Biri tavukçuya, diğeri ise Cemal Amca'ya götürüyordu.

Ağır giriş kapısını itip açtım ve elimi tırtıklanmış tahta parmaklığın üzerinde kaydırdım. Merdiven boşluğu bodrum ve yemek kokuyordu. Cemal Amca'nın cilaları dökülmeye yüz tutmuş ve gözetleme deliği kararmış evinin kapısı açıldı. Yüksek tavanlı ve kızıl kahverengi döşemeli uzun, dar koridor oturma odasına gidiyordu. Kanepenin üzerinde ezilmiş bir yastıkla, açılmış bir battaniye duruyordu. Cemo, masanın üzerine iki çay bardağı koydu ve yastığı belinin arkasına sıkıştırdı.

“Elyas, oğlum, takma kafana!” Cemal Amca'nın saçları, yani saçlarının, kulaklarının üstünden başlayıp kafasının arkasına uzanan geriye kalmış kısmı, darmadağındı. Gri beyaz sakalları uzamış, yüzünden fışkırıyordu, kırışmış gözkapakları aşağı doğru sarkmıştı.

Son zamanlarda Cemo bana –ben ona hiç sormadan– sık sık yetmişli yılların nasıl olduğunu anlatıyordu.

“Şu senin şimdi oturduğun yerde baban oturuyordu. Senin bugünkü halinden çok da yaşlı değildi” dedi, “Köln'den buraya yeni gelmişti, annen hâlâ oradaydı. O zamanlar buralarda çok şey farklıydı. İki cadde ötede Duvar* vardı. Güzel değildi ama kafamız iyi kötü rahattı. Onu yıktık. Duvar daha yeni yıkılmıştı ki, bizim de çekip gitmemizi istediler. Bütün memleket birleşmeyi kutluyordu ama kimse bizi sormuyordu. Oysa en fazla etkilenen bizlerdik. Yıllarımızı bu duvarın kenarında geçirmiştik. Baban, iyi bir adam... Kalbi temizdir.”

Sıcak bardağı elime aldım ve çayın keskin kokusunu içime çektim. Cemal Amca, önümde dikilip parmağını bana doğrulttu. “Oğlum, gençsin sen. Kaç yaşındasın? Yirmi üç? Yirmi dört? Çektikleriniz, senin ve annenin, kolay değil.”

Mutfakta çaydanlığın tıkırdadığını duydum. Cemal Amca elini başıma koydu ve ben gözlerimi ovuşturduğumu fark ettim. “Böyle devam edersen gözkapakların otuzuna gelmeden dizlerine iner.”

Çoğunlukla yemek yemeyi unutuyor ve genellikle musluk suyuyla besleniyor veya çoraplarımı ağzıma tıkıştırıp havları boğazıma kaçtığımda tekrar tükürüyordum. Açlığımı hatırladığımda bir jogging pantolonu ve kapüşonlu bir kazak giyip caddenin aşağısına, tavukçuya koşuyor ve kızarmış patatesle bir yarım piliç söylüyordum.

* Berlin Duvarı.

Kapüşonu iyice yüzüme indirmiş ve tam da buttan dolgunca bir parça koparmıştım ki Veit'in sesini duydum: "Moruk" dedi, "Kreuzberg öldü."

Onu kapüşonun köşesiyle piliç budunun arasından görüyordum. Sesini çoktandır işitmemiştim. Fazla sigaradan boğuklaşmıştı ama aynı zamanda yumuşaktı da. Belki de yavaş ya da insanın kendisini tam duyabileceği tonda konuşmasındandı.

"Sen ölmüşsün moruk" dedim.

Birbirimize sırtttık, ağzına birkaç patates attı. "Ama sen de çok canlı bir izlenim vermiyorsun."

"Yemeğimi bitirene kadar bekle."

Fiona'dan ayrıldıktan ve babamın kanser olduğunu öğrendikten sonra iki ay boyunca ortalıkta görünmemiştim. Önceleri Fiona'yla birlikte zaman duygumu yitirmiş ve daha az ortaya çıkar olmuştum; sonra da hiç görünmez olmuştum, çünkü bu defa da kendimi yitirmiş durumdaydım.

Fiona'yla Mitte'deki* bir sergi açılışında tanışmıştık. Fotoğraf sanatçısını tanıyordum. O zamanlar bir sanatçı arkadaşımın Veit tanıştırmıştı: Lausitz Caddesi'ndeki bir Asya büfesinde *Brigitte* ile *Focus*** arasında Mao Zedung'un *Gerilla Savaşının Kuramı*'nı keşfetmiş ve onu interaktif bir foto-roman şeklinde Berlin'e uyarlamıştım.

Fotoromandan bazı resimler sergilenmişti ve ben de bir tür onur konuğuydum. Berlin-Mitte'ye sükûnetle katlanabilmek için sergiden önce beş tane votka shot devirmiştim,

Açılışa yalnızca Fiona'yla ikimiz sarhoştuk. Ona dedim ki: "Sendelememek için büyük çaba sarf ettiğin salonun ta öteki ucundan görülüyor."

* Berlin'de bulunduğu bölgeyle aynı adı taşıyan semt. (ç.n.)

** Almanya'da yayımlanan iki dergi. (ç.n.)

O da, “Ben de deminden beri kendi kendime soruyorum, madem utanıyorsun neden cam şişesi kalınlığında bir gözlük kullanıyorsun?” dedi.

Dedim ki: “Senin gibi küçük kızları etkilemek için.”

O: “Hadım edilmek istiyorsun anlaşılır.”

Ben: “Süper, düşündüğümden daha hızlı oldu.”

Yirmi bir yaşındaydım, Fiona ise benden üç yaş büyüktü. Giysilerini bedeninden parçalayarak çıkarmak istiyordum, dar kotunu, deri bluzunu. Her şeyi. Bunu yapmadan eve gitmeyecektim. Ve kaldım.

Günlerce seks yaptık. Ve günlerce savaştık. Düzüşmekten bitkin halde Kreuzberg’de dolaşıp antikacılar da bulduğumuz eski kitapları karıştırdık. Hastalandığımda boynuma bir atkı sarardı Fiona. O hastalandığında onu görmeme izin yoktu.

Bu sürekli böyle devam edebilirdi. Ama bir gün annem aradı, babam kanser olmuştu. Fiona, gelecekte hastalandığımda boynuma atkı bağlamayacağını söyledi ve iş ciddiye binmeden defolup gitti. Beş otomobilin yan aynalarını kopardım ve sonraki haftalarda insanlar yerine ataçları eğip bükerek yaptığım figürlerle konuştum.

“Hâlâ böyle yaratıcı işler yapıyor musun?” diye sordu Veit.

“Şunu başka şekilde ifade edebilir misin? İçim kaldırmıyor.”

“Bir dükkân açarsam tasarım yapacak, ana sayfayı, el ilanlarını falan hazırlayacak birine ihtiyacım olacak.”

Veit demişti ki: “Al, para burada. Acele etme. Benim dükkânım senin dükkânındır.”

Günlerce eski kasap dükkânında kaldım ve duvarlardaki fayansları parçalayarak indirdim. Üniversiteye hevesim yoktu. Prinzessinnengaerten’da* kuş kafesleri satın aldım ve

* Berlin’de bitki satışı yapılan özel bir pazaryeri. (ç.n.)

lambaların altına astım. Duvara bir pisuar monte ettim ve üzerine kalın siyah bir kalemle viski cinslerini yazdım: Talisker, Lagavulin, Caol Ila. Veit, “Harika” dedi. Bir çekiç kapıp sıvaya yumruk büyüklüğünde delikler açtım. Veit, “Harika” dedi. Bir sprey tüpüyle duvara “Your Own Personal Jesus” yazdım. “Harika” dedi. Veit bir sıçan yakaladı ve duvara yapıştırdı. İçim kalktı.

Açılışa büyük bir parti verildi. Bardaki yerim salonun köşesinde, tezgâhın kıvrım yaptığı yerdeydi. Sırtım kapıya dönüktü. Gürültüden, bir sis gibi yükselen sigara dumanının yoğunluğundan, cilalı tezgâh ahşabının üstündeki bira ve şarap birikintilerinden, Veit’in bira şişelerinin tıparlarını vurup açtıktan sonra omzunun üzerinden bir vazoya atışında hızlanan hareketlerinden, yanımda tezgâhın üstüne düştüktan sonra aldırış etmeden cin-tonik veya votka-Redbull içmeyi sürdüren parti manyaklarının giderek donuklaşan bakışlarından saati tahmin ediyordum. Beşe doğru iki herif pisuarın yanındaki deri kanepede yatıyor ve yiyiyorlardı. Kadının biri barda suskun, sigara içiyor; kız arkadaşı önünde neredeyse hareketsizce yalnız başına dans ediyordu. Tezgâha yaslandım, gözlerim kapanıyordu. Tekrar açtım ama kız kaybolmuştu. Kanepede kimse yoktu. Bardaki kadın uyuyordu.

Kanepede miskince yayılıp parmağımı pisuarda, viski isimlerinin üstünde kaydurdum, ta ki Veit bana bir işaret verene kadar: Caol Ila. Elime bir bardak tutuşturdu, önümde dikilip durdu. Sırıtıyordu; dişleri uzundu, sarı ve eğriydi. Yine de gülümsemesinde içten bir şey vardı. En azından benim için. Bardağını kaldırdı, tokuşturduk; sonra Caol Ila dilimde isli isli yandı. Veit yanıma oturdu. Kafalarımız arkalığa düştü ve kanepenin üzerinde tavana asmış olduğum kafeste geleceği okumaya çalıştık.

Bazen, Veit’in bir meşguliyet terapisine ihtiyacım olduğunu düşündüğü için barı şekillendirme işini bana verdiğini geçiriyordum aklımdan.

“Sen iyi bir çocuksun!” diye mırıldandım.

Bana gülümseyerek, “Yanlış” dedi, “Ruhum, bir ayyaşın çiši kadar saf.”

Ben de, “Hiç değilse bir ruhun var” dedim.

“Senin yok mu?”

“Kurbağa Kermit onu yedi.”

“Benimkinin tadını beğenmezdi.”

“Benimkini kustu.”

Votka şişesini raftan kaptı, karşılıklı böğürerek kadeh kaldırdık. Tezgâhta uykuya dalmış kadın uyanana kadar...

Veit elini kadının yüzünde gezdirdi; ellerinin ne kadar iri olduğunu ilk defa fark ettim, tırnaklarının...

Kadın bir bardak votka-vişneyle yanıma oturdu, adının Lara olduğunu söyledi. Büyük, yuvarlak, kahverengi gözleri vardı. Sağ gözkapağının altında siyah bir ben, cildinin üzerinden bir gözyaşı gibi damlıyordu.

“Veit öyle harika ki...” dedi.

“Çok” dedim.

Üçümüz birlikte Kreuzberg boyunca sallana sallana yürüdük. Gün doğumundan az önce turistlerden ve dar pantolonları, ceketleri, yandan ayrılmış saçları ve bıyıklarıyla hipsterlerden pek kimse kalmamıştı. Punkçılardan, en yeni rap dizelerini sıralayan Türk gençlerinden, ayçekirdeklerini ön dişleriyle açıp boş kabukları yere atan aile babalarından, dizlerinin üstüne kadar uzanan deri çizmeli kadınlardan... Çiçekçi hâlâ açtı da buralarda kimse çiçek almazdı.

Waldemar Caddesi'nin sonunda bir zamanlar Duvar'ın durduğu yerde bulunan parke kaldırımın üzerindeki dikdörtgen biçimli kara lekelere işaret ettim. Anlamak için fazla gençtim. Bütün bu Doğu-Batı hikâyesinden aklımda kalan tek şey, Duvar yıkılırken “Looking for Freedom”u söyleyen David Hasselhoff idi. Türklere ve keşlere ait bölgenin kapıları Doğu Almanlara açılıyordu.